

Budapest, 1876. április 10. – Budapest, 1952. március 10.

Hentes segédlevelet szerzett. 1895-től 1948-ig tagja a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak és jogutódjának. Ő volt a kezdeményezője a húsipari munkások szakszervezetbe tömörítésének. A Községi Élelmiszerüzem és az Általános Fogyasztási Szövetkezet (ÁFOSZ) húsüzemeinek megalapítója. Jelentős szerepet játszott az 1902. és 1908. évi húsipari sztrájkok szervezésében. Része volt abban, hogy a húsiparban rendeletben szabályozták a zárórát, a vasárnapi munkaszünetet, és megszüntették az éjszakai munkakötelezettséget. 1907-től 1918-ig a Mészárosok és Hentessegédek Szakegyületének titkára. Ezt követően a Magyarországi Húsipari Munkások Országos Szövetségének alelnöke, egyidejűleg a Szakszervezeti Tanács tagja. 1908-tól 1939-ig – két év megszakítással – a Húsipari Munkások Lapjának felelős szerkesztője. 1918. november és 1919. január között a Károlyi-kormány közélelmezési biztosa, majd országos közélelmezési biztos volt. 1919 márciusában emigrált, 1922-ben hazatért. 1925-től a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja. 1935-ben a szakszervezeti központban a vidéki szervezkedés irányítója, 1936-tól tagja a minimálbérek megállapító bizottságnak. 1945. június 24-én a szakszervezetek képviselőjeként delegálták az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945-től a Húsipari Munkások Szabad Szakszervezetének főtitkára. 1948-ban nyugdíjazták. 1945 és 1948 között a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja. Emellett a községi élelmiszer-árusító üzem választmányának, a fővárosi közellátási szakbizottságnak, valamint a Magyar Sertéshizláló és Húsipari Rt. igazgatóságának is tagja volt.